

hævet, at Personer, der modtager Børn i Pleje, maa have et økonomisk Vederlag for deres Arbejde og Ulejlighed, men det er for Udvalget utvivlsomt, at der paa dette Omraade foreligger nærliggende Muligheder for Misbrug som de anførte, og der er ogsaa for Udvalget oplyst Tilfælde, som tyder paa, at Misbrug faktisk har fundet Sted. Disse ligger imidlertid for en ikke ringe Del saa langt tilbage i Tiden, at den senere Udvikling — f. Eks. det med Fredehjemmene indførte psykiatriske Tilsyn. — maa antages i nogen Grad at have indsnævret Mulighederne for Misbrug. Udvalget giver endelig Udtryk for, at den omhandlede Ejendomsform bevirker, at en ikke ringe Del af saadanne Hjem arbejder under betydelige økonomiske Vanskeligheder, og at en væsentlig Del af de uheldige Forhold, som er konstateret, synes at kunne føres tilbage hertil.

Ved Forhandlingerne har man, under Hensyn til de af Undersøgelsesudvalget saaledes anførte Betragtninger, hvis Rigtighed Forhandlingsdeltagerne i det store og hele har maattet erkende, taget Anledning til at overveje, hvorvidt man burde stræbe henimod en Ordning, hvorefter man helt undgik, at Opdragelseshjem var i privat Eje.

Det viste sig imidlertid meget snart, at der blandt Forhandlingsdeltagerne herskede fuldkommen Enighed om, at en saadan Ordning næppe var gennemførlig eller ønskelig. Dels vilde man næppe kunne forvente, at det offentlige vilde stille de meget betydelige Midler, som en saadan Ordning vilde forudsætte, til Raadighed, dels og navnlig skylder den danske Børneforsorgs relativt høje Stade i første Række det private Initiativ sin Eksistens, og det vilde efter Forhandlingsdeltagernes Opfattelse ikke alene være at øve afgjort Uret mod de mange, der i Aarenes Løb af ideelle, personlige Grunde har viet Børneforsorgens Institutioner deres Kræfter, dersom man fremtidig afskar disse fra at fortsætte deres Gerning under private Former, men man vilde tillige derigennem betage dansk Børneforsorg det Incitament, som ligger deri, at dygtige, velmenende Kvinder og Mænd, som Børneforsorgen ikke kan være tjent med at skulle undvære, uden Udsigt til personlig Vinding har ofret sig for dette Arbejde.

Imidlertid har Udviklingen i de senere Aar stillet Børneforsorgen overfor særdeles vanskelige Opgaver, ligesom der, efterhaanden som Opdragelsens forskellige Problemer er erkendt, er opstaaet flere Arter af Opdragelseshjem, og disse Omstændigheder kan efter Forhandlingsdeltagernes Opfattelse gøre det særdeles ønskeligt, at *visse Arter af Hjem* gøres uafhængige af Ledernes Økonomi og videreføres af det offentlige (Stat eller Kommune) eller af anerkendte Foreninger for Børneforsorg, eller eventuelt — hvis det fornødne økonomiske Grundlag derfor er til Stede — som selvejende Institutioner. Der har ligeledes været Enighed om, at det afgørende i denne Henseende som Hovedregel maa være, om Hjemmene varetager Opdragelsen af Børn, der kan karakteriseres som vanskelige.

I Overensstemmelse hermed skal man stille Forslag om, at de anerkendte *Fredehjem, Sinkerhjem, Oplæringshjem* og visse *større Optagelseshjem* (for Børn over 14 Aar), som ejes af de paagældende Ledere, efterhaanden udgaar af privat Drift, saaledes at Hjemmenes Økonomi fremtidig ikke bliver afhængig af Ledernes. Endvidere vil man anse det for rettest, at *Spædbørnehjemmene* efterhaanden undrages privat Eje, idet disse Hjem, hvor privat Anbringelse til ret smaa Plejepenge i udstrakt Grad finder Sted, præges af det særlige Risikomoment, at Plejepengene ofte udebliver, hvilket atter kan have en ugunstig Indflydelse paa Hjemmenes Økonomi, jfr. nærmere om dette Forhold Side 36¹). Derimod anser man det i Princippet forsvarligt, at *almindelige Børnehjem* og visse *mindre Optagelseshjem* — der kan karakteriseres som „udvidede Plejehjem“ — og hvis Elever ikke kan betegnes som vanskelige, fortsat ejes og drives af Hjemmenes Ledere.

¹) i Indstilling til Socialministeriet vedrørende Børneforsorgen af 5. Febr. 1943.